

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **J. H.**
zastoupený JUDr. Jaroslavou Ježkovou, advokátkou
se sídlem K. J. Erbena 1266, Nová Paka

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti: **1. CETIN, a. s.**
se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9
2. Město Hořice
se sídlem Jiřího z Poděbrad 342, Hořice
zastoupené JUDr. Hanou Desenskou, advokátkou
se sídlem Fortna 40, Jičín
3. Ing. Z. N.
a **4. H. N.**
bytem tamtéž

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. ledna 2020, č. j. KUKHK-35549/UP/2019 (SH),

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Hořice (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „prvoinstanční správní orgán“ nebo „prvostupňový správní orgán“ nebo „stavební úřad I. stupně“) ze dne 7. 6. 2019, č. j. MUHC-SU/10876/2019/VA, sp. zn. 13686/2017, kterým výrokem I. vydal podle § 129 odst. 2 a 3 a § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů, dodatečné povolení stavby „*Sušárna bylin a domovní sklad u budoucího rodinného domu v X na pozemku st. p. č. X v katastrálním území X*“, která byla rozestavěna v rozporu se stavebním povolením na stavbu – oprava, stavební úpravy a změna v užívání stodoly na sklad kamenického materiálu, u objektu č. p. X na pozemku st. p. č. X v katastrálním území X, vydaným dne 13. 7. 1998, č. j. výst. 1714/330/A20/Va (dále také jen „Stavba skladu“) a výrokem II. stanovil podmínky pro dokončení stavby.

II. Obsah žaloby

2. V úvodu žaloby vyjádřil žalobce názor, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože v něm nejsou řádně popsány důvody jeho vydání. Zejména žalovaný dostatečně nezodůvodnil, proč by nemělo dojít ke zmaření žalobcových investic do budovy č. p. X v X, kde již byly provedeny stavební úpravy, instalováno strojní vybavení a technologie.
3. Dále žalobce namítl, že projektová dokumentace neřeší ochranu Stavby skladu před hlukem, prachem a oděrem z jeho kamenické dílny a z chovu zvířat u domu č. p. X v X. Odkazoval v souvislosti s tím na § 77 odst. 4 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“). Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou dle jeho přesvědčení založena na nepravdivém stanovisku Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje, protože stavební dokumentace zcela vědomě lže a nezohledňuje skutečnost, že na sousedním pozemku je řádně zkolaudovaná kamenická dílna a zemědělská usedlost (užívány žalobcem). Správní orgány obou stupňů opírají svá rozhodnutí ohledně dané problematiky právě o souhlasné stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje. Toto stanovisko však dle žalobce vychází z nepravdivých údajů ze stavební dokumentace. Proto se domáhal toho, aby je soud zrušil.
4. Krajský soud by dle žalobcova názoru měl rozhodnout také o tom, že byly na předmětném pozemku (zřejmě míněna st. p. č. X) odstraněny dvě stavby o výměře přes 400 m² bez demoličního výměru.
5. Stavebníci (osoby zúčastněné na řízení manželé N. – pozn. soudu) i stavební úřad I. stupně dělají z žalobce navíc blbce. Jednou zdivo z nezákonně odstraněných staveb označují za staticky poškozené a z toho důvodu muselo být odstraněno, podruhé totožné zdivo je způsobilé k dodatečnému povolení Stavby skladu. To dle jeho názoru odporuje logice.

6. V posledním žalobním bodě žalobce namítá, že stavebníci nedodrželi rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně o neodkladném přerušení stavby a práce na ní. Stavební úřad I. stupně neplnil povinnosti státního stavebního dohledu a vědomě neřešil nedodržování svého rozhodnutí o přerušení prací, přestože jej na to žalobce upozorňoval.
7. Žalobce proto závěrem navrhl, aby krajský soud zrušil, kromě závazného stanoviska Krajské hygienické stanice (viz shora), jak napadené rozhodnutí žalovaného, tak jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, a aby rozhodl, že *„budou odstraněny nepovolené stavební práce na stavbě sušárny bylin a budoucího skladu u rodinného domu na pozemku č. X KÚ X do jednoho měsíce, protože tyto práce byly prováděny po rozhodnutí o přerušení řízení.“*

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

8. Ve vyjádření k žalobě se žalovaný ohledně žalobních námitek pouze odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

9. Osoba zúčastněná na řízení CETIN, a. s., ve věci žádné písemné vyjádření nepodala.
10. Osoba zúčastněná na řízení Město Hořice v úvodu svého vyjádření konstatovala, že žalobce v žalobě namítá skutečnosti, které namítal již v průběhu celého správního řízení. Správní orgány se pak s těmito jednotlivými námitkami řádně vypořádaly.
11. V odůvodnění prvoinstančního správního orgánu se např. správní orgán zabýval námitkou žalobce týkající se nezbytnosti ochrany stavby proti oděru a hluku ze zemědělské a kamenické činnosti na sousedním pozemku (st. p. č. X v k. ú. X). Na tomto pozemku byla rozhodnutím o změně v užívání stavby ze dne 19. 6. 2000 povolena kamenická dílna. V jedné z podmínek tohoto rozhodnutí se stanoví, že v kamenické dílně bude pracovat žalobce sám, nebude zaměstnávat cizí osoby. Z úřední činnosti stavebního úřadu je známo, že žalobce v této dílně nepracuje, pronajal jí jako sklad třetí osobě. Stavební úřad poučil žalobce o zákazu omezení vlastnického práva imisemi a obranou proti nim dle § 1013 občanského zákoníku a námitku žalobce shledal v tomto řízení nedůvodnou.
12. Pokud jde o žalobcem namítané porušení povinnosti manželů N. ohledně bezodkladného zastavení stavebních prací, stavební úřad I. stupně vyzval po kontrolní prohlídce provedené dne 30. 6. 2017 vlastníka tzv. „černé stavby“ k bezodkladnému zastavení prací na této stavbě. Jelikož výzvě nebylo vyhověno (byla provedena další část stavby), vydal v souladu s § 134 odst. 4 stavebního zákona dne 18. 7. 2018 rozhodnutí o nařízení zastavení všech stavebních prací na stavbě s okamžitou platností.
13. Stavební úřad I. stupně se vypořádal i s námitkou týkající se ochrany veřejného zdraví podle § 77 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že toto ustanovení se vztahuje pouze na stavby bytových domů, rodinných domů, staveb pro předškolní nebo školní vzdělávání, stavby pro zdravotní nebo sociální účely anebo na funkčně obdobné stavby a na stavby zdroje hluku. Stavba skladu je však stavbou hospodářského zázemí u budoucího rodinného domu a neobsahuje obytné ani pobytové místnosti. Jedná se o sušárnu bylin a skladu se zázemím pro stavbu rodinného domu. Stavební úřad správně uzavřel, že orgán ochrany veřejného zdraví nebyl v tomto

případě dotčeným správním úřadem. Pokud žalobce ve své žalobě navrhuje, aby soud zrušil závazné stanovisko Krajské hygienické stanice, pak dle osoby zúčastněné na řízení směřuje dvě různá správní řízení. Závazné stanovisko Krajské hygienické stanice bylo podkladem pro vydání stavebního povolení manželů N. na rodinný dům a nikoliv pro sušárnu bylin. V tomto řízení týkajícím se dodatečného povolení stavby sušárny bylin a domovního skladu nebylo dané stanovisko vydáváno.

14. Město Hořice podotklo, že na st. p. č. X (tehdy st. p. č. X) v k. ú. X stála v roce 2001 rozestavěná stavba skladu polotovarů – kamenných desek, kterou stavební úřad I. stupně rozhodnutím ze dne 31. 7. 2002 dodatečně povolil tehdejší stavebníkům – M. H. a žalobci. Tato stavba nebyla nikdy dokončena, její vlastnictví spolu s okolním pozemkem (po oddělení st. p. č. X ze st. p. č. X) bylo převedeno na současné stavebníky – Ing. Z. N. a H. N. Část této stavby měla být využita pro stavbu rodinného domu (tato skutečnost vyplývala i z projektové dokumentace stavby), proto byla ohledně této části podána žádost o změnu stavby před dokončením.
15. Dále se osoba zúčastněná na řízení věnovala otázce účastenství žalobce v přezkoumávaném správním řízení. Uvedla, že žalobce byl zařazen jako účastník řízení z toho důvodu, že byl osobou oprávněnou z věcného břemene, spočívajícím ve spoluužívání sousedního pozemku (st. p. č. X v k. ú. X) a staveb na něm. Stavební úřad I. stupně nevyhověl žádosti stavebníků manželů Nekvasilových o vyloučení žalobce jako účastníka z řízení, kterého se domáhali na základě jimi předloženého rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 31. 5. 2017. Vycházel totiž prioritně z výpisu z katastru nemovitostí, kde je na příslušném listu vlastnictví toto právo stále zapsáno jako právo věcné a nebylo vymazáno.
16. Citovaným rozsudkem Okresního soudu v Jičíně ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 3 C 90/2012, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 21 Co 304/2017, bylo jako předběžná otázka soudem zkoumáno, zda je žalobce osobou aktivně legitimovanou k podání žaloby. Soud uzavřel, že nikoli, neboť posuzovaná smlouva ze dne 7. 4. 2009 o zřízení věcného břemene uzavřená mezi M. H. (matkou žalobce) a žalobcem jakožto oprávněným z věcného břemene, spočívajícím v bezúplatném doživotním užívání rodinného domu č. p. X, včetně vedlejších staveb uvedeného domu, tj. kamenické dílny, kolny na dřevo, kolny pro hospodářské zvířectvo a skladu, dále st. p. č. X a pozemkové parcely č. X včetně součástí a příslušenství, je absolutně neplatná, neboť matka žalobce paní M. H. dle znaleckého zkoumání nebyla v den podpisu smlouvy k tomuto úkonu způsobilá.
17. Město Hořice proto dalo soudu na zvážení, aby si posoudil, zda je žalobce k podání předmětné žaloby vůbec aktivně legitimován. Navrhlo zamítnutí žaloby.
18. Osoby zúčastněné na řízení manželé Ing. Z. a H. N. (stavebníci Stavby skladu) podaly k žalobě společné vyjádření. Poukázaly na to, že s žalobcem nemělo být vůbec jednáno jako s účastníkem správního řízení, protože smlouva o zřízení věcného břemene doživotního užívání ve prospěch žalobce, kterou uzavřel se svojí matkou coby vlastníkem domu č. p. X v X, označily civilní soudy za neplatnou. Městský úřad Hořice jako opatrovník jmenované však nezařídil výmaz tohoto věcného práva z katastru nemovitostí. Dále namítaly, že by žalobci soud neměl přiznat osvobození od soudního poplatku. Ze zbývajících částí vyjádření již není možné dovodit, co přesně vlastně jimi chtěly osoby zúčastněné na řízení vyjádřit, pro projednání věci to však není relevantní. Je

zřejmě, že se ztotožňují s obsahem správních rozhodnutí obou stupňů, a navrhly proto zamítnutí žaloby. Současně navrhly, aby soud nařídil žalobci, „aby se do budoucna zdržel napadání a obstrukcí směrem k pozemku st. X v katastr. Území X, resp. jeho vlastníkům“ vzhledem k tomu, že nemá legitimaci jednat za nemovitost č. p. X v X, protože k ní podle rozsudku soudu postrádá hmotněprávní vztah k věci a není účasten právního vztahu, o němž jde.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

19. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem souhlasil žalovaný výslovně, žalobce pak postupem dle § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s. O věci usoudil následovně.
20. Předně předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. Dále krajský soud zdůrazňuje, že ve věci vedené u něho pod sp. zn. 30 A 50/2018 vydal dne 28. 2. 2020 rozsudek pod č. j. 30 A 50/2018-133, kterým zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ve věci rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu na st. p. č. X v k. ú. X (dále také jen „Stavba rodinného domu“), kdy stavebníky byli rovněž manželé N. (osoby zúčastněné na řízení). Jedná se právě o ten budoucí rodinný dům, u něhož by měla vyrůst Stavba skladu, která byla v přezkoumávaném stavebním řízení dodatečně povolena. Kasační stížnost žalobce proti tomuto rozsudku byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2020, č. j. 4 As 113/2020-29.
22. Obě dvě stavební řízení tedy spolu souvisí co do okruhu jejich účastníků, osob stavebníků a lokality, kde se Stavba rodinného domu i Stavba skladu mají nacházet (st. p. č. X v k. ú. X).
23. Tato skutečnost se, bohužel, projevila na obsahu nyní projednávané žaloby, neboť je z něho zřejmé, že žalobce některé žalobní námitky vznesl jak proti rozhodnutí o umístění Stavby rodinného domu, tak nyní proti rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby skladu, aniž by si ovšem dostatečně uvědomil rozdílnost předmětu obou správních řízení.
24. V návaznosti na toto zjištění krajský soud připomíná, že podle § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů. V řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu tak platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je vymezen žalobními body, jimiž žalobce konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona. Z tohoto důvodu obsah a kvalita žaloby předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu; k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, 5 č. j. 7 Afs 104/2004-54, nebo např. rozsudek téhož soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012-42.

„Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014-20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60)“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2019, č. j. 7 Afs 158/2019-37). Byť se v tomto případě jednalo o jednání před Nejvyšším správním soudem, lze však konstatovat, že tato problematika se vztahuje i k rozhodování před soudem krajským (veškerá judikatura Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozhodnutí je dostupná na www.nssoud.cz).

25. Vzhledem ke shora uvedenému se krajský soud nejprve zaměřil na žalobcem v žalobě namítnutou nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí. Vycházel z premisy, že pouze v případě, že rozhodnutí bude shledáno přezkoumatelným, je možné zabývat se otázkou případných pochybností o aplikované zákonné úpravě.
26. Na úvod do této problematiky je zcela zásadní poukázat na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, které stanovuje správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006 – 76). Šlo by tak o ni za situace, kdy se správní orgán ve svém rozhodnutí řádně nevypořádá se všemi námitkami účastníků řízení, případně rozhodnutí neodůvodní vůbec nebo nedostatečně vzhledem k požadavkům zákona (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. 2 As 37/2006). Institut nepřezkoumatelnosti rozhodnutí míří ze své podstaty na nejzávažnější pochybení správních orgánů, kdy rozhodnutí trpí takovými nedostatky, jež neumožňují seznat obsah napadeného rozhodnutí nebo jeho důvody, tedy věcně ho přezkoumat. To znamená, že se správní orgány v řízení například nezabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro vydání rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75).
27. Krajský soud zjistil, že o takové situace se ale v posuzované věci nejedná. Správní orgány obou stupňů se v odůvodnění svých rozhodnutí vyrovnaly se všemi námitkami žalobce v závislosti na tom, zda jím byly vzneseny v řízení před stavebním úřadem I. stupně nebo v odvolání proti rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby skladu a to v míře zcela dostatečné relevantnosti těchto námitek.
28. Ne vždy totiž žalobcovy námitky byly významné ve vztahu k předmětu řízení, kterým bylo dodatečné povolení Stavby skladu ve smyslu § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Žalobce navíc otázku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí spojil toliko s jedinou žalobní námitkou, a to že žalovaný dostatečně nezdůvodnil, proč nemělo dojít ke zmaření investic žalobce do nemovitosti č. p. X v X.
29. Přesně tato žalobcova námitka je však pro rozhodnutí stavebních úřadů o dodatečném povolení stavby zcela nevýznamná. Dodatečné povolení Stavby skladu není samo o sobě schopné dotknout se či ohrozit investice žalobce do chlévů a kamenické díly u domu č. p. X v X. Těchto nemovitostí navíc žalobce ani není vlastníkem. Jím byla jeho matka, M. H., která v mezidobí zemřela. O tom, jak probíhá dědické řízení, není soudu nic známo,

náhledem do katastru nemovitostí však ověřil, že jmenovaná je i v současnosti jako vlastník těchto nemovitostí stále vedena, dědické řízení po ní tedy ještě s největší pravděpodobností uzavřeno pravomocně nebylo. To ale ostatně pro posouzení důvodnosti této žalobní námitky není podstatné.

30. Důležitým se totiž jeví, že správní orgány se touto námitkou žalobce (přes její zjevnou neprokázanost, nedůvodnost a irelevanci ve vztahu k předmětu řízení) zabývaly a vypořádaly se s ní způsobem plně odpovídajícím její konkrétnosti a významu pro dané správní řízení. Krajský soud odkazuje zejména na str. 26 žalobou napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný dané problematice věnoval. A to způsobem, který krajský soud považuje jednak za přezkoumatelný, jednak za postačující obsahu námitky. Rozhodnutí žalovaného tedy z žalobcem namítaného důvodu nepřezkoumatelným (ať už pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů) neshledal.
31. Za stěžejní žalobní námitku lze označit tu, v níž žalobce tvrdí, že se správní orgány nedostatečným způsobem zabývaly ochranou dodatečně povolované Stavby skladu před hlukem, prachem a oděrem z objektu u domu č. p. X, v němž má žalobce zkolaudovanu kamenickou dílnu. Žalobce napadal správní rozhodnutí, že se nesprávně opírají o nezákonný souhlas Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje, který vycházel z nepravdivých údajů ze stavební dokumentace. Ostatně zrušení právě toho stanoviska se s odkazem na znění § 77 odst. 4 zákona o ochraně veřejného zdraví žalobou rovněž domáhal.
32. Krajský soud předně odkazuje na závěry žalovaného týkající se této problematiky obsažené na str. 25 a 26 napadeného rozhodnutí, s nimiž se plně ztotožňuje.
33. Dále krajský soud konstatuje, že právě tato žalobní námitka je typickým příkladem, kdy si žalobce neuvědomuje rozdílnost předmětu územního řízení o umístění Stavby rodinného domu, v němž tuto námitku rovněž vznesl, a nyní projednávaného řízení o dodatečném povolení Stavby skladu, a obě tato řízení směšuje.
34. Podle § 77 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví orgán ochrany veřejného zdraví je dotčeným správním úřadem při rozhodování ve věcech upravených zvláštními právními předpisy, které se dotýkají zájmů chráněných orgánem ochrany veřejného zdraví podle tohoto zákona a zvláštních právních předpisů včetně hodnocení a řízení zdravotních rizik. Orgán ochrany veřejného zdraví vydává v těchto věcech stanovisko. Souhlas může orgán ochrany veřejného zdraví vázat na splnění podmínek. Stanovisko není rozhodnutím vydaným ve správním řízení.
35. Dle odst. 2 téže normy v případě, že je v platné územně plánovací dokumentaci uveden záměr, u kterého lze důvodně předpokládat, že bude po uvedení do provozu zdrojem hluku nebo vibrací, zejména z provozu na pozemních komunikacích nebo železničních drahách, nelze ke stavbě, která by mohla být tímto hlukem či vibracemi dotčena, vydat kladné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví, aniž by u ní byla přijata opatření k ochraně před hlukem nebo vibracemi. Postup podle věty první se nepoužije u záměrů, jejichž součástí je veřejná produkce hudby.
36. Dle odst. 3 stavební úřad vždy zajistí, aby záměr žadatele ke stavbě bytového domu, rodinného domu, stavbě pro předškolní nebo školní vzdělávání, stavbě pro zdravotní nebo sociální účely anebo k funkčně obdobné stavbě a ke stavbě zdroje hluku byl z hlediska ochrany před hlukem posouzen příslušným orgánem ochrany veřejného zdraví.

37. Podle odst. 4 téže normy pak žadatel o vydání územního rozhodnutí, územního souhlasu nebo společného souhlasu ke stavbě podle odstavce 3 do území zatíženého zdrojem hluku předloží příslušnému orgánu ochrany veřejného zdraví pro účely vydání stanoviska podle odstavce 1 měření hluku provedené podle § 32a a návrh opatření k ochraně před hlukem. Stejnou povinnost má žadatel, který hodlá předložit stavebnímu úřadu návrh veřejnoprávní smlouvy a žadatel o vydání společného povolení ke stavbě podle odstavce 3.
38. Z citované právní úpravy je dle krajského soudu zřejmé, že v řízení o umístění Stavby rodinného domu si stavební úřady zcela správně vyžádaly od Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje coby orgánu ochrany veřejného zdraví stanovisko ve smyslu § 77 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, neboť se s ohledem na jeho odst. 3 jednalo o stavbu rodinného domu.
39. V posuzované věci však o žádnou ze staveb vymezených v ustanovení 77 zákona o ochraně veřejného zdraví nešlo. Předmětem řízení o dodatečném povolení stavby byla stavba sušárny a bylin a skladu u budoucího rodinného domu. Aplikace citovaného ustanovení tak vůbec nepřicházela v úvahu. Proto ani žalobcem napadené stanovisko Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje nebylo součástí podkladů pro dodatečné stavební povolení Stavby skladu stavebními úřady opatřených.
40. Toliko pro úplnost krajský soud dodává s odkazem na obsah svého shora již zmíněného rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 30 A 50/2018-133, ve věci žaloby žalobce proti rozhodnutí o umístění Stavby rodinného domu, že se jednalo o závazná stanoviska Krajské hygienické stanice Královéhradeckého kraje ze dne 27. 1. 2017, č. j. KHSHK 02548/2017/HOK.JC/Vá, a ze dne 10. 4. 2017, č. j. KHSHK09951/2017/HP.JC/Jir, jejichž správnost a zákonnost byla ověřena v řízení o umístění Stavby rodinného domu ještě sdělením Ministerstva zdravotnictví, které má rovněž charakter závazného stanoviska, ze dne 19. 1. 2018, č. j. MZDR 59440/2017-4/OVZ. Zákonnost všech těchto závazných stanovisek pak shledal nejenom zdejší soud, ale i Nejvyšší správní soud ve svých shora citovaných rozsudcích a žalobě, potažmo kasační stížnosti, žalobce.
41. Konečně krajský soud upozorňuje na zjištění, ke kterým dospěly správní orgány v řízení o umístění Stavby rodinného domu, a která akceptoval jak zdejší soud, tak Nejvyšší správní soud ve shora citovaných rozsudcích. A to, že stavba kamenické dílny byla povolena v roce 2000, avšak nejpozději od roku 2005 není v provozu z důvodu konkurzu vyhlášeného na majetek žalobce. Kamenická dílna není ani evidována jako provozovna v obchodním rejstříku, objekt je dlouhodobě využíván jejím současným nájemcem jako sklad. Že je tato situace stále aktuální, plyne i z návrhu žalobce na osvobození od platby soudního poplatku v tomto soudním řízení ze dne 20. 3. 2020 a z jeho žádosti o ustanovení zástupce k hájení jeho práv v tomto řízení ze dne 8. 7. 2020.
42. Zbývající žalobní námitky se pak zcela mýjely s relevantními otázkami, které posuzuje stavební úřad v rámci řízení o dodatečném povolení stavby dle § 129 odst. 2 a 3 ve spojení s § 115 stavebního zákona.
43. Žalobce se v nich totiž vrací k událostem, které nemají s řízením o dodatečném povolení Stavby skladu přímou souvislost, některé jeho zahájení dokonce časově předbíhají.
44. To je případ žalobcem zmiňovaných demolicí dvou staveb bez demoličního výměru. Krajský soud v podrobnostech odkazuje zejména na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí,

kde žalovaný podrobně popsal, co zahájení řízení o dodatečném povolení Stavby skladu předcházelo. Včetně zjištění stavebního úřadu I. stupně ze dne 30. 6. 2017, že stavebníci započali s nepovolenými změnami stávajících rozestavěných stavebních změn stavby původní stodoly. A popisuje rovněž postup stavebního úřadu I. stupně z tohoto zjištění plynoucí. Ten nejenomže zahájil řízení o odstranění změny stavby provedené v rozporu se stavebním povolením ze dne 13. 7. 1998, ale dne 28. 8. 2017 vydal i výzvu k bezodkladnému zastavení prací na Stavbě skladu. Dodržování tohoto opatření pak i sledoval a kontroloval, viz např. jeho zjištění při ústním jednání dne 21. 8. 2018 na místě samém, kdy konstatoval, že změna stavby prováděná v rozporu se shora citovaným stavebním povolením se nachází v takovém stavu, jaký byl zjištěn při předchozím ohledání, tedy že nařízení o zastavení stavebních prací bylo dodrženo.

45. Uspěť tedy nemohla námitka žalobce ohledně dřívější demoliční činnosti stavebníků před zjištěním jejich nepovolené činnosti, ale ani námitka selhání stavebního úřadu I. stupně coby orgánu státního stavebního dozoru. Krajský soud však znovu opakuje, že ani jedna z těchto námitek zejména není vůbec relevantní pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí.
46. Stejně tak jako poslední žalobní námitka, v níž se žalobce obšírně zaobírá údajným rozporem v rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby skladu, který dle jeho názoru spočívá v tom, že to samé zdivo (vyrobené tou samou technologií, stejně staré) muselo být z části odstraněno jako staticky poškozené, zčásti ale mohlo pro Stavbu skladu posloužit. Ostatně, jaký materiál pro stavbu bude použit, je věcí stavebníka a krajskému soud není jasné, jak by tato volba mohla být způsobilá dotknout se veřejných subjektivních práv žalobce.
47. Krajský soud proto žádné ze žalobních námitek nepřisvědčil, neshledal tedy žalobu důvodnou a nezbylo mu, než ji zamítnout v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
48. Krajský soud považuje za vhodné vyjádřit se ještě (v podstatě obiter dictum) k názoru osob zúčastněných na řízení, Města Hořice a manželů N., aby soud zvážil, zda vůbec s ohledem na obsah rozsudku Okresního soudu v Jičíně ze dne 31. 5. 2017, sp. zn. 3 C 90/2012, ve spojení s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 25. 4. 2018, sp. zn. 21 Co 304/207, náleželo žalobci v předmětném správním řízení postavení jeho účastníka.
49. Otázkou účastenství v daném správním řízení se správní úřad I. stupně zabýval opakovaně, a to i v souvislosti s návrhem stavebníků na jeho vynětí z okruhu účastníků. Reagoval na něj Sdělením ze dne 30. 7. 2018, č. j. MUHC-SU/13354/2018/Va, kdy návrhu nevyhověl s odůvodněním, že účastenství žalobce nadále dovozuje ze skutečnosti, že je osobou oprávněnou z věcného břemene spočívajícího ve spoluužívání st. p. č. X (a staveb na ní umístěných) sousedící se st. p. č. X, vše v k. ú. X. Stavební úřad uvedl, že za závazný považuje stav v katastru nemovitostí, v němž je to věcné břemeno stále zapsáno.
50. Krajský soud se danou problematikou zabýval i ve svém rozsudku ze dne 28. 2. 2020, snad pouze s tím rozdílem, že tehdy měl k dispozici rozsudek Okresního soudu v Jičíně ze dne 21. 10. 2019, č. j. 9 C 1/2015-306. Ve všech těchto judikátech civilních soudů (týkajících se různých občanskoprávních sporů žalobce, např. o vyklizení zmiňované kamenické dílny u domu č. p. X v X) zaznívá v jejich odůvodněních závěr, že smlouva o zřízení věcného břemene doživotního bezplatného užívání všech jejích nemovitostí, kterou roce 2009 uzavřela coby jejich vlastnice M. H., a to jak se žalobcem, tak i s dalším svým synem, je absolutně neplatná, a to s ohledem na její zdravotní stav, který ji

k takovému úkonu činil nezpůsobilou. Není také sporu o tom, že jmenovaná v mezidobí zemřela (o průběhu dědického řízení viz shora).

51. Již ve shora citovaném rozsudku krajský soud konstatoval, že s ohledem na to, že nemá k dané záležitosti podrobnější podklady, vnímá postup správních orgánů na základě jejich zjištění, kdy jednaly se žalobcem coby účastníkem řízení, jako správný a nezpochybnil v tomto směru žalobcovu aktivní legitimaci k podání žaloby. Na tomto svém závěru nemá důvodu nic měnit ani v nyní přezkoumávané věci. Pouze znovu dodává, že otázce účastenství žalobce v případných dalších stavebních řízeních bude muset být ze strany správních orgánů znovu věnována patřičná pozornost.

VI. Náklady řízení

52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalovaný, ten však náhradu nákladů řízení nepožadoval a krajský soud z obsahu soudního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec výkonu běžné úřední činnosti vznikly.
53. Náklady řízení nemohly být přiznány ani osobám zúčastněným na řízení. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoby zúčastněné na řízení náhradu nákladů řízení ani nepožadovaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 17. května 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu